

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Abbey, s.r.o.**, IČO: 27118118
se sídlem náměstí 14. Terronská 727/7, 160 00 Praha 6,

zastoupena Achimem Jähnke, advokátem
se sídlem Boční 754, 252 62 Horoměřice

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č. j.: MHMP 558911/2017, sp. zn. S-MHMP 781311/2016/STR,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Stručné vymezení věci

- 1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 12. 2015, č. j.: P4/054862/15/OST/JIZA, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení výjimky z čl. 24 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška OTTP“) a o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům Podolí – Praha 4 včetně napojení na inženýrské sítě“ (dále jen „bytový dům“), a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
- 2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že je žalobkyně vlastníkem pozemků parc. č. 120, 121, 122 v k.ú. Podolí (dále jen „dotčené pozemky“), na nichž zamýšlí realizovat

stavbu bytového domu, stavba by měla zasahovat též na pozemky parc. č. 2026/1 a 2010, ve stejném k.ú. Žalobkyně požádala stavební úřad o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby bytového domu a v souvislosti s tím též o povolení výjimek z čl. 23 odst. 2 a čl. 24 odst. 1 vyhlášky OTTP. Tyto žádosti byly stavebním úřadem zamítnuty prvostupňovým rozhodnutím. Zamítnutí žádosti o výjimku z čl. 24 odst. 1 vyhlášky OTTP, týkající se nevyhovujícího proslunění bytu ve 2. nadzemním podlaží (dále též „NP“) domu čp. 104 na pozemku p.č. 36 k.ú. Podolí, nacházejícího se v bezprostřední blízkosti stavby, odůvodnil stavební úřad tím, že by se v bytě v případě umístění bytového domu výrazně snížila doba proslunění pod limit vyžadovaný vyhláškou OTTP. Povolením výjimky by tedy byl byt negativně ovlivněn nad přípustnou míru, došlo by k narušení pohody bydlení a zdravého životního prostředí jeho obyvatel, a nebylo by dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Zamítnutí žádosti o povolení výjimky z čl. 23 odst. 2 vyhlášky OTTP, týkající se nevyhovujícího denního osvětlení obytné místnosti bytu ve 2. NP domu čp. 84 na pozemku p.č. 123 k.ú. Podolí, nacházejícího se v bezprostřední blízkosti stavby, odůvodnil stavební úřad tím, že by umístění bytového domu snížilo úroveň denního osvětlení v dotčené místnosti bytu pod limit vyžadovaný vyhláškou OTTP, a tím i kvalitu životního prostředí bytu. Žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby bytového domu byla stavebním úřadem zamítnuta s tím, že navržený bytový dům nesplňuje obecné požadavky na výstavbu dle OTTP, mimo jiné proto, že pozemek, na němž má být stavba realizována, není možné považovat za proluku, protože na stavbu nelze aplikovat ustanovení vyhlášky OTTP, týkající se zástavby v prolukách. Žádosti stavební úřad shledal také rozporné s cíli a úkoly územního plánování a měl za to, že navrhovaný bytový dům narušuje stávající urbanistickou strukturu území.

3. O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž k odvolacím námitkám předně upozornil na skutečnost, že na povolení výjimky z ustanovení čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 2 vyhlášky OTTP není právní nárok, o povolení rozhoduje stavební úřad na základě správního uvážení. Stejně jako stavební úřad, i žalovaný dospěl k závěru, že stavba není stavbou v proluce, protože je nutné její vliv posuzovat podle obecné úpravy, nikoli úpravy vztahující se na stavby v proluce. Pro posuzování žádosti žalobkyně v současné době považoval za irelevantní, že bylo před 15 lety vydáno stavební povolení na stavbu na stejném pozemku, které dle tehdejší právní úpravy platilo po dobu dvou let od nabytí právní moci. Také změna právních předpisů odůvodňuje, proč bylo v minulosti o stavebním záměru na předmětném pozemku rozhodnuto jiným způsobem, než nyní. Konstatoval, že je stavba bytového domu v rozporu s požadavky čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1 a 2, čl. 13 odst. 1 a 2, čl. 22, čl. 23 a čl. 24 vyhlášky OTTP.

II. Argumentace žalobkyně

4. V *prvním žalobním bodě* žalobkyně brojila proti závěru žalovaného, že stavba bytového domu nesplňuje podmínky pro to, aby byla posouzena jako zástavba v proluce. Namítala, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s pojmem *proluka*, jeho smyslem a účelem. Zdůraznila, že tento pojem není v zákoně č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“) definován, je však užíván v zákoně samotném, v jeho prováděcích předpisech i různých vyhláškách, vztahujících se k umístění staveb a využívání území, citovala z nich a dovodila definičními znaky proluky, za které považovala *samotnou existenci nezastavěného pozemku určeného k zastavění, jeho existenci v souvislé zástavbě, přičemž musí být v případě městské blokové zástavby stavba vymezena jednak uliční, resp. stavební čarou, jednak čarou zastavění a konečně hranicemi pozemku nebo štitovými zdmi sousedících staveb*. Žalobkyně vyšla z této definice a došla k závěru, že pozemky, na nichž má být stavba bytového domu realizována, splňují definiční znaky proluky, a to i za situace, kdy stavby k sobě *nebudou zcela přiléhat a vznikne mezi nimi úzký průchod*. Výklad pojmu proluka totiž musí sledovat smysl a účel jeho aplikace a nelze jej vykládat pouze za pomoci doslovného gramatického výkladu, který nerespektuje urbánní projevy městské zástavby. K tomu poukázala na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozsudek ze dne 13.

5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90) z níž podle žalobkyně vyplývá, že právní otázku je třeba vyložit v souvislostech všech předpisů, které ji upravují, přičemž je na místě zvolit takový výklad, který je rozumný a spravedlivý. Podle žalobkyně by rozhodnutí o umístění stavby mělo respektovat charakter lokality. Jelikož stavba bytového domu odpovídá charakteru území, urbánní situaci v dané lokalitě a není v rozporu s právními předpisy, je třeba na takovou stavbu nahlížet jako na zástavbu proluky. Je proto možné žádat o povolení výjimky z obecných požadavků na umístění stavby.

5. Ve *druhém žalobním bodu* namítala porušení zásady legitimního očekávání a tvrdila, že záměr výstavby na pozemcích, na nichž má být bytový dům umístěn, správní orgány již v minulosti posoudily jako stavbu v proluce. Žalovaný měl proto aplikovat zásadu legitimního očekávání a rozhodnout nyní stejně jako v minulosti, tím spíše, že se poměry pozemku a jeho okolí od doby předchozích rozhodnutí nezměnily. Rozhodl-li žalovaný odlišně od své předchozí rozhodovací praxe, aniž by řádně zdůvodnil tento názorový odklon, založil tím nepřezkoumatelnost, a tedy nezákonnost svého rozhodnutí. Podle žalobkyně žalovaný svým rozhodnutím porušil princip dobré správy, a to mimo jiné také z důvodu přepjatého formalismu, k němuž se svým výkladem uchýlil.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Argumentace žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Konkrétně k *první žalobní námitce* upozornil na definici proluky v čl. 3 odst. 1 písm. l) vyhlášky OTTP. Podotkl, že stavební záměr nesplňoval podmínky této definice, neboť lokalita stavebního záměru není souvisle zastavěna a bytový dům strukturu její stávající zástavby nedoplňuje. K tomu odkázal na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů s tím, že obsahují podrobný popis struktury stávající zástavby, včetně zdůvodnění, proč stavební záměr nesplňuje podmínky zástavby v proluce, neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru lokality a nerespektuje požadavek na zachování pohody bydlení.
8. K *druhé žalobní námitce* měl za to, že zásadu legitimního očekávání při rozhodování respektoval. Veřejným zájmem je především dodržování právních předpisů, stavební záměr bytového domu však není v souladu s právními předpisy, podle nichž byl posuzován. Rozhodnutí z roku 1998 o povolení předchozího stavebního záměru na dotčených pozemcích bylo vydáno v režimu právních předpisů, které v současné době již nejsou platné. Nadto byl původní stavební záměr tvarově i hmotově odlišný od stavebního záměru bytového domu současně navrhovaného. Nejedná se tedy o srovnatelný případ právně ani skutkově.
9. K tvrzení o nedostatečném odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyjádřil přesvědčení, že své závěry odůvodnil řádně a dostatečně.
10. K námitce přepjatého formalismu žalovaný znovu uvedl, že navrhovaný stavební záměr bytového domu není v souladu s právními předpisy, jimž podléhá.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

12. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného k žalobě replikou, v níž setrvala na své argumentaci. Nesouhlasila s názorem žalovaného, podle kterého nejsou předchozí rozhodnutí o povolení původního stavebního záměru na stejných pozemcích relevantní, neboť byla vydána podle právních předpisů, které již neplatí, ale měla za to, že výklad pojmu *proluka* nebyl změnou právních předpisů nikterak dotčen. Upozornila, že byl stavební záměr bytového domu posouzen jako zástavba pozemků v proluce i v letech 2012, resp. 2013.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalovaného k replice žalobkyně doplnil, že se nelze dovolávat legitimního očekávání, když je současně porušena zásada legality. K žalobkyní navrhovaným důkazům konstatoval, že se nejedná o stanoviska, kterými by byl správní orgán v projednávané věci vázán. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy, neboť je shledal pro posouzení právní otázky nadbytečnými.
24. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podstatou sporu je posouzení, zda je stavební záměr bytového domu stavbou v proluce či nikoli.
26. Soud předně odmítá žalobkyní tvrzenou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí (*druhý žalobní bod*) pro nedostatečné odůvodnění odklonu od dřívějšího posouzení zástavby jako zástavby v proluce. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu, zejména z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, odvolání žalobkyně a žalobou napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný touto (nejen) odvolací námitkou zabýval na str. 5 a 7, kdy jednak poukázal na jinou právní úpravu (zákon č. 50/1976 Sb.), ale i dlouhý časový odstup od doby platnosti žalobkyní namítaných rozhodnutí ve smyslu § 76 citovaného zákona. Podle stanoviska soudu se žalovaný jednoznačně, výstižně, stručně a srozumitelně s danou odvolací námitkou vypořádal a odůvodnil svůj závěr o rozdílnosti posouzení nynějšího stavebního záměru a stavebního záměru předešlého. Jeho rozhodnutí tak nelze považovat za rozporné s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podle kterého *V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
27. Při posouzení věci samé soud vyšel z následující právní úpravy:
28. Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona v rozhodném znění *výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.*
29. Podle čl. 23 odst. 2 vyhlášky OTTP v rozhodném znění *všechny byty a pobytové místnosti v navrhované stavbě a ve stavbách navrhovanou stavbou ovlivněných musí mít dostatečné denní osvětlení odpovídající normovým hodnotám.*
30. Podle čl. 24 odst. 1 téže vyhlášky *prosluněny musí být všechny byty a ty pobytové místnosti, které to svým charakterem a způsobem využití vyžadují.*
31. Z čl. 63 téže vyhlášky vyplývá, že v odůvodněných případech lze výjimku z ustanovení čl. 23 odst. 2 a čl. 24 odst. 1 povolit.
32. Pro posouzení, zda stavební záměr bytového domu je či není stavbou v proluce, bylo nezbytné vymezit definici pojmu proluka. Jelikož stavební zákon jeho definici neobsahuje, vyšel soud z následující úpravy:
33. Podle čl. 3 odst. 1 písm. l) vyhlášky OTTP, se prolukou rozumí *nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě včetně nezastavěného nároží, který je určen k zastavení; v zástavbě rodinných domů se prolukou rozumí*

také nezastavěný pozemek v souvislé řadě pozemků stávajících rodinných domů včetně volného pozemku na nároží ulic, určený k zástavbě rodinným domem.

34. *Také podle technické normy (ČSN 73 4301 – Obytné budovy – Poznámky k čl. 4.3.4) prolukou se rozumí dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě, který je určen k zastavění. Pro nezastavěné nároží (např. při blokové zástavbě) lze použít termín rohová proluka.*
35. *O pojmu proluka se zmiňuje rovněž publikace Naučný slovník architektury (SNTL 1961), Doc. Ing. Arch. Dr. Bohuslav Syrový, která ji definuje jako nezastavěné místo vzniklé vybouráním některé části v souvislém zastavění nebo ponecháním volné parcely v zastavěné řadě.*

S uvedenou charakteristikou je v souladu i stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 23. 11. 2012, sp. zn. 122/2012/VOP/MHOP, kde se stanoví *Pojem proluka jako neurčitý právní pojem (§25 vyhlášky 501/2006 Sb., a § 12 odst. 5 vyhlášky 268/2009 Sb.) musí být vykládán z hlediska smyslu a účelu stavebního zákona jako volný a dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě určený k zastavění. Pokud novostavba nedoplňuje souvislou řadovou zástavbu domů se štítovými zdmi těsně u sebe, nejedná se o stavbu v proluce.*

Vycházejí ze shora zmíněného lze přisvědčit i definici tohoto pojmu v Metodické pomůcce k umístování staveb v prolukách Ministerstva pro místní rozvoj, odboru stavebního řádu z června 2013: „Pojem „proluka“ je terminus technicus běžně užívaný nejen odbornou, ale též laickou veřejností. V prováděcích předpisech ke stavebnímu zákonu je pojem „proluka“ užíván s cílem umožnit doplnění stávající souvislé zástavby vhodnou stavbou při respektování všech urbanistických a architektonických zásad a zároveň zajistit vhodné podmínky pro vnitřní prostředí staveb (např. denní osvětlení a proslunění), a to jak staveb pro bydlení, tak i staveb nebytových.“.

Z této definice ostatně vychází ve své rozhodovací praxi i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 111/2013-35 (bod 39 a 40) uvádí *prolukou se rozumí nezastavěné pozemky ve stávající souvislé řadě pozemků stávajících domů včetně volného pozemku na nároží ulic, který je určený k zástavbě domem.* Také v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 37/2015-27 kasační soud ve věci obdobné nyní projednávané (těžištěm kasační stížnosti byla námitka, že stavba polyfunkčního domu Vaclav není umístována do proluky ve stávající zástavbě a že tudíž žalovaný na ni neoprávněně uplatnil úlevy, jež pro stavby umístované v prolukách zakotvují příslušné prováděcí vyhlášky ke stavebnímu zákonu) odkázal na definici pojmu proluka dle shora citované technické normy a vyhlášky OTTP, zdůraznil nutnost zohlednit zvláštnosti dané lokality a k samotnému pojmu proluka konstatoval (bod 13) *Pojem proluka může mít podle zdrojů citovaných v předchozím odstavci v zásadě dva významy – prostor po dřívější odstraněné zástavbě, nebo záměrně vynechané místo pro budoucí stavbu tam, kde dosud žádná nestála. Zejména v prvním významu není nejmenší důvod omezovat pojem „proluka“ jen na jednotlivé pozemky či prostory po jednotlivých stavbách. Proluku může představovat i téměř jedna chybějící polovina domovní bloku v souvislé městské zástavbě, jako je tomu v daném případě, jestliže je doloženo, že historicky se jednalo o kompletní domovní blok a volné místo vzniklo stržením několika domů (což stěžovatelé nespochybňují a vyplývá to i ze Souborné technické zprávy k navržené stavbě a tam reprodukováných historických fotografií a nákrešů, stejně jako z podkladů pro Teoretický model plné zástavby – viz č. l. 119 správního spisu). Není tudíž ani žádný důvod vyžadovat, aby proluka byla zastavěna stavbou jedinou, byť v daném případě by to jistě připadalo v úvahu vzhledem k tomu, že jde o projekt jediného investora. V jiných případech tomu tak ale být nemusí. Pozemky v proluce mohou vlastnický náležet různým subjektům, přičemž takovouto proluku musí být přípustné zastavovat i postupně samostatnými stavbami jednotlivých vlastníků.*

36. *Lze tak shrnout, že prolukou je nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě včetně nezastavěného nároží, který je určen k zastavění a doplnění souvislé zástavby vhodnou stavbou při respektování všech urbanistických a architektonických zásad. Smyslem a účelem stavby v proluce je doplnění stávající souvislé zástavby stavbou odpovídající jejímu architektonickému a urbanistickému charakteru.*

37. V nyní projednávané věci z obsahu spisového materiálu, zejména projektové dokumentace mimo jiné vyplývá, že umístěvaný bytový dům má šest nadzemních podlaží, přičemž poslední podlaží je ustoupené, střecha bytového domu je plochá. Na severní straně navazuje bytový dům na štít budovy čp. 22, která má čtyři nadzemní podlaží, na jihovýchodní straně sousedí s budovou čp. 84 o dvou nadzemních patrech, vzdálenost této budovy a bytového domu činí 1,31 m. Ze spisového materiálu, stejně jako z veřejně dostupných informací o okolí místa, na němž má být bytový dům umístěn, a jeho zástavbě, pak vyplývá, že v dotčené části ulice Pod Vyšehradem se nachází zmiňovaná budova čp. 22 o čtyřech nadzemních podlažích, na ni navazuje jednopodlažní budova, v jejíž bezprostřední blízkosti se další budova nenachází, naproti bytovému domu se pak v téže ulici nachází dvoupodlažní budova čp. 104, která ze severní strany sousedí s pozemkem, na němž se nachází zvonice a kostel. V dotčené části ulice Sinkulova se nachází zmiňovaná dvoupodlažní budova čp. 84, na kterou již žádná další budova nenavazuje. Dále je třeba vzít v úvahu, že budovy v bezprostřední blízkosti bytového domu mají šikmé střechy.
38. Soud nevešel na námitky obsažené v *prvním žalobním bodě*, neboť dospěl k závěru, že stavební záměr bytového domu není stavbou v proluce a plně tak přisvědčil názoru žalovaného a stavebního úřadu. Je tomu tak proto, že nejsou splněny podmínky k posouzení bytového domu jako stavby v proluce – na místě neexistuje stávající souvislá zástavba, bytový dům nenavazuje na budovu čp. 22 přímo, ale vzniká mezi nimi mezera, a bytový dům neodpovídá minimálně co do své výšky a tvaru střechy okolní zástavbě. Na místě dle spisového materiálu ani v minulosti nebyla budova obdobných rozměrů. Soud nesouhlasí s argumentací žalobkyně, že úzký prostor mezi bytovým domem a budovou čp. 84 je průchoodem, který se v dané lokalitě běžně vyskytuje, a jehož existence nemůže znamenat, že nelze na bytový dům nahlížet jako na stavbu v proluce. Dle výše uvedené definice pojmu proluka, která odpovídá i definici přestěžené žalobkyně v žalobě, musí zdi budov navazovat těsně na sebe. Není zbytečným formalismem trvat na přímé návaznosti stěn budov v proluce, neboť tento výklad je zcela v souladu s právními předpisy i architektonickou praxí a smyslem a účelem stavby v proluce. Pokud stavba nedoplňuje stávající souvislou zástavbu domů se zdmi těsně u sebe, nejedná se o stavbu v proluce, jak ostatně uzavřel i veřejný ochránce práv ve shora citovaném stanovisku ze dne 23. 11. 2012, sp. zn. 1222/2012/VOP/MH. Mezera mezi zdmi budov nadto není jediným důvodem, proč nelze bytový dům považovat za stavbu v proluce. Zástavba na místě totiž není souvislá, neboť se zde nevyskytují řadové budovy, jejichž stěny k sobě těsně naléhají, naopak jde o samostatně stojící budovy. Zamýšlený bytový dům nadto o dvě nadzemní podlaží převyšuje nejvyšší přílehlou budovu, ostatní budovy v blízkosti převyšuje o čtyři nadzemní patra. Nehomogenním dojmem působí též rovná střecha, která je pro bytový dům navržena, jelikož neodpovídá svým charakterem tvaru střechy v místě obvyklému. Bytový dům tedy nelze označit za stavbu v proluce, a jelikož bytový dům není stavbou v proluce, nelze pro jeho výstavbu aplikovat výjimky z obecných požadavků na stavbu obsažených ve stavebním zákoně a OTTP. Žádosti žalobkyně o jejich udělení stavební úřad, a žalovaný, který jeho posouzení aproboval, proto právem nevyhověl.
39. Za nedůvodné shledal soud také námitky obsažené v *druhém žalobním bodě*. K tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání soud ze spisového materiálu zjistil, že původní stavební záměr z roku 1998, který byl na místě umístění bytového domu plánován a v roce 2003 na místě povolen, byla budova Polyfunkčního domu Sinkulova o čtyřech nadzemních podlažích, z čehož pouze první dvě byly úplné, třetí bylo neúplné a poslední pak bylo podlaží podkrovní, severní křídlo této budovy mělo navazovat na štít budovy čp. 22, jihozápadní fasáda jihovýchodního křídla budovy pak na budovu čp. 84. Jednalo se tedy o stavbu tvarově i rozměrově odlišnou od stávajícího stavebního záměru bytového domu. Na rozhodnutí o umístění stavby, stavební povolení a jiná posouzení učiněná ve věci Polyfunkčního domu Sinkulova proto nelze nahlížet jako na posouzení vydaná v případě shodném nebo obdobném s projednávanou věcí bytového domu. Aniž by se tak soud podrobněji zabýval argumentací žalovaného ohledně odlišnosti původní právní úpravy od právní úpravy, podle níž je posuzován stávající stavební záměr, lze i tak

uzavřít, že se žalovaný neodchýlil od své předchozí rozhodovací praxe, jestliže stavbu bytového domu posoudil odlišně od předchozího stavebního záměru. Soud pro úplnost uvádí, že stanoviska Městské části Praha 4, Úřadu městské části, odboru kanceláře starosty z roku 2012 a 2013 a vyjádření Útvaru rozvoje hl. m. Prahy z roku 2013, která žalobkyně akcentovala v replice, neboť v nich je o bytovém domě uvažováno jako o stavbě v proluce, jsou pro posouzení umístění stavebního záměru sice podkladem, stavební úřad je však jediným kompetentním správním orgánem k rozhodnutí o umístění stavby, a činí tak v souladu s právními předpisy. Není proto porušením zásady legitimního očekávání, pokud stavební úřad rozhodl, že se o stavbu v proluce nejedná, přestože o ní zmiňované instituce jako o stavbě v proluce uvažovaly. Soud k tomu jen pro úplnost poukazuje na nesouhlas se vznikem cca 1 m široké proluky mezi bytovým domem a budovou čp. 84, obsažený ve stanovisku Městské části Praha 4, Úřadu městské části, odboru kanceláře starosty z roku 2013.

40. K námitce porušení principu dobré správy, které žalobkyně spatřovala v přepjatém formalismu žalovaného při výkladu pojmu proluka, soud uvádí, že nemůže být přepjatým formalismem, pokud žalovaný vyložil pojem v souladu se zákonem. Jakýkoli jiný výklad pojmu proluka by naopak byl se zákonem v rozporu.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného byla vydána v souladu se zákonem, soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 29. ledna 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu